

обича. Казвате: Какъ може майката да обича и чуждитѣ деца, като свои? — Щомъ не може да обича така, тя не е майка. Какъ можемъ да обичаме всички народи, като своя народъ? — Щомъ не можете да обичате така, вие нѣмате любовь. Питамъ: каква е вашата любовь къмъ Бога, щомъ обичате само едного, или щомъ не обичате всичко, което Той е създалъ? Защо обичате даденъ човѣкъ? Ще кажете, че харесвате нѣщо въ него, и затова го обичате. Питамъ: ще обичате ли този човѣкъ, ако любовта му не издържи?

Единъ графъ се влюбилъ въ една млада, красива германка и често отивалъ въ дома ѝ, като изказвалъ любовта си чрезъ подарѣци, чрезъ носене букети, цвѣтя. Работата дошла почти до женитба. Една вечеръ тѣ решили да се разходятъ изъ околността на града, но трѣбвало да минатъ съ лодка презъ близката до града рѣка. Слугата каралъ лодката, и благополучно стигнали на другия брѣгъ. Едва стъпили на брѣга, отъ гората излѣзли нѣколко разбойници и ги нападнали. Графътъ успѣлъ да избѣга. Възползувани отъ това, разбойниците се хвърлили върху момата, съ цель да взематъ отъ нея пари, или нѣкакви скъпоценности. Тя започнала да вика, да се брани и потърсила съ очи графа, да ѝ се притече на помощь, но останала изненадана, като видѣла, че той избѣгалъ. Обаче, слугата, който останалъ съ нея, веднага се притекълъ на помощь: ударилъ на единия, на втория, на третия разбойникъ по единъ юмрукъ въ устата и ги прогонилъ. Следъ това той придружилъ господарката си до дома ѝ. На другия день графътъ отишълъ въ дома на годеницата си, съ букетъ въ рѣка, да я поздрави съ щастливото избавление, но тя му казала: Моля ви се, втори пжтъ да не дохождате въ моя домъ! Питамъ: какви